

sit kan meddeles, hvis udleveringen sker til en anden medlemsstat i Den Europæiske Union, jf. ovenfor.

Efter bestemmelsen skal en anmodning om transit, hvis udleveringen sker til et andet nordisk land – som det også er tilfældet i dag, når udleveringen sker til en EU-medlemsstat – som udgangspunkt imødekommes, hvis der er modtaget de oplysninger, der er nævnt i bestemmelsen. Det bemærkes i den forbindelse, at bestemmelsen er udformet, så den tager højde for gennemførelsen af den aftale mellem Den Europæiske Union og Island og Norge om procedurerne for udlevering mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union og Island og Norge, der er nævnt i pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger. Indtil denne aftale er endelig gennemført, vil der ved udlevering fra Island eller Norge til en EU-medlemsstat (bortset fra Finland og Sverige, jf. den foreslåede § 21, stk. 3) i stedet for oplysning om en udstedt arrestordre, jf. forslaget til stk. 2, 1. pkt., skulle foreligge oplysning om, hvorvidt der foreligger en anmodning om udlevering, jf. stk. 2, 2. pkt.

Der er ikke i øvrigt tilsigtet ændringer i den måde, bestemmelsen skal administreres på. Som det også er tilfældet i dag, vil tilladelse til transit af danske statsborgere og af personer med fast bopæl her i landet således kunne gøres betinget af, at den pågældende tilbageføres til Danmark med henblik på fuldbyrdelse af en eventuel straf.

Til nr. 12 (§ 21, stk. 3)

Bestemmelsen svarer til § 18 i den gældende nordiske udleveringslov og gennemfører den nordiske udleveringskonventions artikel 21, hvorefter transit kan ske uden tilladelse, når udleveringen sker fra et nordisk land til et andet nordisk land.

Til nr. 13-15 (§ 21 b og bilag 1-2)

Den foreslåede bestemmelse gennemfører de lovændringer, der er nødvendige for, at Danmark kan tiltræde aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne.

Bestemmelsen indebærer, at der ved udlevering til Schweiz (og andre lande, der i fremtiden måtte indgå en lignende aftale) ved siden af reglerne i udleveringslovens kapitel 2 og 3 (om udlevering til stater uden for Den Europæiske Union) vil gælde reglerne i konventionen om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union (1995-konventionen) og artikel 1, 2, 6, 8, 9 og 13 i konventionen om udlevering mellem medlemsstaterne i Den Euro-

pæiske Union (1996-konventionen). De nævnte regler i 1995-konventionen og 1996-konventionen finder alene anvendelse i det omfang andre regler om udlevering mellem Danmark og det pågældende land ikke er mere vidtgående. Reglerne i 1995-konventionen og 1996-konventionen foreslås samtidig medtaget som bilag 1 og 2 til udleveringsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 14 og 15.

De erklæringer, som Danmark i forbindelse med sin tidligere ratifikation af de to konventioner har afgivet, vil ligeledes finde anvendelse i forhold til Schweiz.

Efter *1995-konventionens artikel 1, stk. 2*, berører konventionen ikke anvendelsen af mere fordelagtige bestemmelser i gældende aftaler mellem medlemsstater.

I *artikel 2-3* forpligtes medlemsstaterne til indbyrdes at udlevere eftersøgte personer efter den forenkledede procedure i konventionen, såfremt den berørte person og den anmodede stat meddeler samtykke hertil. Kravet om den anmodede stats tilladelse foruden den eftersøgte persons samtykke skal ses som en garanti for, at de materielle betingelser for udlevering er opfyldt, og den anmodede stat skal således foretage en selvstændig vurdering af spørgsmålet om udlevering. Den anmodede stat kan nægte udlevering, hvis omstændighederne giver grundlag for at antage, at udleveringsbetingelserne ikke er opfyldt, eller såfremt andre grunde i øvrigt taler for at følge fremgangsmåden efter den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering (1957-konventionen).

Artikel 4 angiver, hvilke oplysninger der som udgangspunkt skal anses for tilstrækkelige til, at den anmodede stat og personen, der begæres udleveret, kan tage stilling til spørgsmålet om anvendelse af den forenkledede udleveringsprocedure. Oplysningerne svarer til de oplysninger, der fremgår af Interpols efterlysninger, eller som efter artikel 95 i Schengen-konventionen indberettes til Schengen-informationssystemet.

Formålet med artikel 4 er at sikre en hurtig udlevering og at forhindre, at personer, der er villige til at lade sig udlevere, må tilbageholdes i en længere periode, mens en formel udleveringsbegæring udfærdiges, fremsendes, oversættes og behandles, uanset at der ikke på forhånd er tvivl om, at betingelserne for udlevering er opfyldt. Er der på baggrund af de forelagte oplysninger ikke tilstrækkeligt grundlag for at afgøre, om de nationale betingelser for udlevering er opfyldt, giver artikel 4 mulighed for undtagelsesvis at indhente yderligere oplysninger.

I *artikel 5* angives, hvordan samtykke og tilladelse til udlevering efter den forenkledede procedure gives. Den anmodede stats tilladelse gives i overensstem-